

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Årsberetning for 2005

1. Lidt status over Støttekredsen for Flygtninge i Fare
 2. Aktiviteter udført eller opstartet i 2005
 - A. Arbejde på fotoprojekt med asyltrængende børn
 - B. Dokumentationsprojekt
 - C. Maria Mac Dallands film "Og hjertet er sort"
 - D. Faktatur til Kosovo – romaforfølgelser
 - E. Arbejdet med individuelle sager: Hvorfor er det så svært
 3. Intern aktivitet og organisering
 - A. Mungo Park teatertur: særarrangement for Støttekredsen
 - B. Et hjertesuk – om ressourcer
 - C. Organiseringsplaner
 4. Et stort tak for økonomiske og aktive bidrag
-

1. Lidt status over Støttekredsen for Flygtninge i Fare.

Vi vil starte dette års beretning med en konstatering: nemlig, at efter de første par år med nærmest dødvande i medlemsstatistikken og noget der nærmest lignede en håbløs kamp, er det undervejs igennem vores arbejde og nyhedsbreve og med ganske få økonomiske midler lykkedes at sprede ringe i vandet, og skabe opmærksomhed og debat om flygtningenes trange vilkår i Danmark. Folk er begyndt at røre på sig. Mange flere kæmper nu for flygtninges ret til at opnå menneskerettigheder. Vi ser, at rundt omkring i landet spirer andre foreninger og initiativer op, det gælder både lokalt og i forskellige faggrupper. Der begynder at danne sig noget der ligner optakten til en egentlig folkebevægelse.

Støttekredsen vokser også selv, vores medlemstal er igennem 2005 og i de første måneder af 2006 blevet mere end fordoblet. Ved udgangen af 2004 talte vi omkring 120 medlemmer. I dag har vi 300 medlemmer. Dertil kommer sympatisører, som med råd eller penge yder et bidrag til vores virke, her tænkes advokater og fonde.

Årsagen til Støttekredsens succes og tilslutning ved vi er vores direkte hjælp til asylsøgere, tillige med vores systematiske indsamling af dokumentation og viden, som vi spreder ud igennem nyhedsbreve og vores hjemmeside og temablade. Noget som vi igennem 2006 vil sprede mere af igennem projekter, som vi har brugt 2005 til at forberede, hvad vi vil vende tilbage til under punktet om årets aktiviteter.

Her og nu, synes vi godt at vi kan tillade os, at være stolte og glæde os over vores resultater.

Støttekredsen for flygtninge i fare blev startet af nogle ganske få i slutningen af 2001, en tid hvor både flygtninge og visioner på flygtningenes vegne havde alle odds imod sig. Den 11. september 2001 blev en katastrofal dag også for flygtninge i Danmark. Ikke sådan at forstå, at 11. september blev startskuddet til hetz imod flygtninge. Allerede i årene inden havde kørt en massiv politisk hetz, imod alle med anden etnisk baggrund end dansk, og hetzen havde inden 11. september 2001 haft gennemslagskraft. Den 11. september 2001 blev således ikke anledning til at ændre en stemning, men et redskab for de yderste nationalistiske kræfter til at holde deres position og hetze videre uden at møde nogen bred modstand i år endnu. Det har givet dem spillerum til yderligere at forværre flygtningenes vilkår i Danmark.

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Årsberetning for 2005

Så også her og nu og på anden måde mærker vi en fremgang, eller stigende interesse for vores forening, og det er asylsørgernes. Antallet af asylsøgere, der beder os om hjælp er igennem 2005 ikke kun blevet fordoblet, men er blevet mangedoblet. Hvor vi i de tidligere år på en eller anden måde altid fik presset en sag ind, og i hvert fald kikket på om der var noget vi kunne gøre, har vi i 2005 for første gang i de 4 år vi har eksisteret været tvunget til at sige til nogle asylsøgere, at vi ikke havde ressourcer nok til at gå ind i deres sag i mange måneder. Det gør ondt både på asylsøgeren og på os, og der er ingen retfærdighed i det. "Hvorfor kan I hjælpe ham der kom måneden før, og ikke mig, min historie er lige så slem", og det er den.

Så denne beretning vil efter en orientering om vores aktiviteter i 2005, også komme til at indeholde et hjertesuk, og en appel både til medlemmer og andre interesserede i vores arbejde om at udvise forståelse for, hvilke betingelser vi udfører det her arbejde under. Bl.a. det er vores fritid vi sætter ind, og at de få penge vi har at bruge af, prioriterer vi først og fremmest går til flygtningene og gennemførelse af aktiviteter, der kan gavne flygtninges forhold, hvilket betyder at der ikke er ret meget tid og penge at bruge af til medlemsservice eller service til andre udefra, der gerne vil kunne trække på os som et sekretariat, hvor man kan bestille oplægsholdere og udførsel af forskellige andre opgaver. Det kommer vi tilbage til, her først en gennemgang af vores aktiviteter.

Vi har i 2005 valgt at prioritere projekter, der kræver større forberedelse end tidligere men på sigt har større og bedre effekt end de kortsigtede.

2. Aktiviteter udført eller opstartet i 2005

2A. Arbejde på Fotoudstilling med asylsøgerbørn:

"Livet som asylsøger set fra barnehøjde og om kunsten at overleve"

Vi har i sidste halvår af 2005 bedt støttekredsens medlemmer om at melde sig som aktive til et projekt med asyltrængendes børn. Vi har været lidt tilbageholdende med at offentliggøre, hvad projektet konkret handlede om. Kun dem der meldte sig som aktive, informerede vi. Nu er vi så langt i projektet, så vi godt tør afsløre noget mere.

Omkring 100 børn i alderen 7-18 år fra Avnstrup, Sandholm, kongelunden og fasan deltager i projektet. Vi har foræret hvert barn et engangskamera og har bedt dem om at fotografere hvordan de bor og lever. Hvert barn har haft et par uger til at udvælge og knipse. Nogle har brugt mindre tid, men alle har haft muligheden for at få den tid, de havde brug for. Børnene selv har haft meget glæde af at fotografere, og har været ivrige for at deltage. Pengene til kameraer og de indledende udgifter i forbindelse med fotoprocessen har vi fået fra fonde.

Meningen med fotoene er at der skal laves en fin fotoudstilling med en fin fernisering, og gerne tilknyttet forskellige arrangementer. Ideen til udstillingen fik vi, fordi Avnstrup, Sandholm og Kongelunden er lejre, gemt langt fra offentligheden, og dermed også asylsørgernes livsvilkår. Det er ikke steder, hvor man lige kommer forbi og kan konstatere ved selvsyn. I Avnstrup og Sandholm er der desuden heller ikke offentlig adgang. Formålet med udstillingen er at skabe en dokumentation, der viser de afviste flygtninges livsvilkår i Danmark, og at give publikum en oplevelse af, hvordan børnene oplever både sig selv og de omgivelser de vokser op i. Med fotografiet låner vi så at sige børnenes øjne. Det har samtidig været vigtigt for os at give børnene både en meningsfyldt aktivitet, og en succes-oplevelse. Det har de fået indtil nu, ved at de har mærket vores interesse, de har haft kameraer, de har passet godt på dem, og de har fået foto ud af dem. Foto de selv har fotograferet ud fra eget valg. Vi startede udlevering af kameraer i Avnstrup dagen efter at TV-2 havde vist udsendelsen "Asylbørn" fra Kongelunden. Dagen var tilfældigt valgt, men børnene i Avnstrup havde set udsendelsen, talte om den, fortalte om, hvordan det var for dem selv, og

Støttekredsen for Flygtninge i Fare Årsberetning for 2005

spurgte, hvorfor viser de ikke også os. Børnene skal gerne have flere succes-oplevelser ud af projektet, en fin udstilling, hvor de ser deres foto hængt op, og en fin fernisering, hvor børnene får en værdig modtagelse. Omkring processen og arbejdet med børnene, vil vi ved projektets afslutning udsende en evalueringsrapport.

Udstillingen er vi fortrøstningsfulde ved. Vi fortalte nylig Henrik Saxgreen om projektet og han har tilbudt sin hjælp til at stable en god udstilling på benene. Hvis nogen ikke ved, hvem Henrik Saxgren er, så er han verdensberømt for sine foto: Henrik Saxgrens nyeste værk eller værker er foto om "krig og kærlighed og indvandring i Norden". I fire år har Henrik Saxgren taget rundt i Norden og fotograferet, flygtninge og indvandrere af alle nationaliteter og hvordan de bor, foto der vil kunne ses i Øksnehallen i juni. Saxgren har desuden samlet fotoene i en helt usædvanlig bog, som netop er udkommet, og lige som udstillingen hedder "Krig og Kærlighed og indvandring i Norden".

Hvad angår vores asyltrængende børns udstilling, så har vi endnu ikke fået så mange penge, som vi skal bruge og havde regnet med på nuværende tidspunkt. Penge til kameraer og de foreløbige fremkaldelser har vi fået fra fonde, og den side er klaret. Men selvom vi gør alt for at holde omkostningerne nede, og selv om det er frivillig arbejdskraft, så koster det også nogle penge at lave udstilling og fernisering. Saxgren arbejder gratis, men foto skal forstørres op, og det koster selvfølgelig noget. Der skal også bruges penge til nogle forskellige materialer. Lige sådan vil vi gerne lave en lille happening i forbindelse med udstillingen. Happening kan skæres væk, men lykkes det os at skaffe pengene, vil vi have den med. Vi regner med at få flere fondsmidler ind, men før vi har dem, kan vi ikke sætte en dato på udstillingen. Lige nu arbejdes der med den del af processen, der ikke er omkostningsfuld, sortering af foto, hvilke skal forstørres, og ideer til opsætning.

En del medlemmer har deltaget og har været med i lejrene. Vi har fortsat brug for frivillige kræfter og flere endnu til udstillingsarrangementet og også til at tage ud i lejrene. Der er nogle forberedelser, der skal laves med børnene.

2B. Arbejde på Dokumentationsprojekt

I 2005 var vi så heldige at få penge nok fra fonde til at Mona i de 11 måneder af 2005 kunne få udbetalt et mindre månedligt honorar, og dermed ikke behøvede at bruge tid på andet lønnet arbejde. Dermed kunne hun bruge mere tid både på enkeltsager og den samlede dokumentation hun arbejder på. Det sidste er hun nået langt med, men det er tidskrævende arbejde, så der er et stykke vej endnu. Der ser ikke i år ud til at kunne blive penge til honorar. I første omgang har Mona taget deltidsarbejde, og forsøger på den måde fortsat at have tid til arbejdet i Støttekredsen. Kan hun få det til at løbe rundt økonomisk, vil hun fortsætte med fast deltidsjob ved siden af, så hun stadig har en del timer til rådighed. Denne løsning også selvom der senere på året skulle vise sig at blive penge til honorar igennem en periode. Dels har hun brug for at vide, at der er en fast indtægt også mere end et par måneder ad gangen, da det andet har vist sig at være for nervepirrende. Skulle der blive overskud til det, overvejer vi en løs studentermedhjælp til at tage sig af noget alt det løse, som Mona også tager sig af, så Mona kan få ro til at bruge sine ressourcer på dokumentationen.

2C. Maria Mac Dallands film "og hjertet er sort"

Maria Mac Dallands film er hendes eget selvstændige projekt, støttet af filminstituttet. Men da Maria jo både sidder i Støttekredsens bestyrelse, og filmen tager udgangspunkt i asylsøgere, og

Støttekredsen for Flygtninge i Fare Årsberetning for 2005

har optaget en stor del af Marias sind, og også nogle af vores andres, fordi vi har fået lov til at følge med på sidelinien, så synes vi godt at vi kan tillade os at tage den med i beretningen.

"Og hjertet er sort" er en stærk dokumentarisk skildring af asylsøgernes tilværelse i Avnstrup og er netop blevet færdig, så vi ved endnu ikke hvornår den får premiere. Men det skal vi nok fortælle mere om, når vi ved det.

2.D Faktatur til Kosovo – romaforfølgelser

Mona har i 2005 været på sin egen fact finding i Kosovo – for ved selvsyn at få lidt mere viden om, hvordan det står til. Det var svært at få officielle udtalelser fra internationale organisationer i området. Der imod var der mange uofficielle samtaler, som gav langt større indsigt end de officielle. Et selvsyn af Kosovo, ophold hos de folk der bor der, og besøg i lejrene hos de fordrevne romaer, viser tillige, at Kosovo stadig er Europas gordiske knude, og at det bestemt ikke er en nem opgave den tidligere viceflygtningehøjkommissær i UNHCR danskeren Søren Jessen-Petersen har påtaget sig. Situationen i Kosovo er langt fra stabil, serberne og albanerne er stadig i konflikt om området, og bor adskilt. Men uanset etnisk baggrund, er alle syge i Kosovo i risiko grundet et mangelfuldt sundhedssystem, eller rettere fraværet af dette. Der er hospitaler, men hospitalerne mangler udstyr og medicin, og dertil er det private hospitaler og private lægepraksis, hvor der skal betales, selv for den nødtørftige behandling, de kan tilbyde.

Romaer i Kosovo er stadig forfulgte, deres huse er brændt af, og tilbageværende romaer må opholde sig under horrible sanitære forhold i lejre, hvor både luft og jord er forgiftet af kemikalier. Det vil sige, at forsøger romaer at vende tilbage til deres nedbrændte huse, bliver de drevet væk eller slået ihjel. I de nødtørftige lejre forgiftes de. På trods af denne situation, presser europæiske lande og især Danmark på flygtningene for at vende tilbage, og på FN i Kosovo (UNMIK) for at tage flygtningene tilbage. Imens UNMIK knokler på at opnå en fredelig løsning og skabe stabilitet, knokler de europæiske lande med deres afvisningspolitik af flygtningene og pres på UNMIK, så at sige på en yderligere destabilisering af området. Dertil kommer de menneskelige omkostninger for flygtningene

2E. Arbejdet med individuelle Sager: hvorfor er det så svært og tidskrævende.

Vi har som nævnt i indledningen igennem 2005 fået et stigende antal henvendelser fra flygtninge, der har behov for hjælp, og fra flere end vi kan magte at gøre noget for her og nu. Det lykkes af og til at få et asyl eller opholdstilladelse igennem, men det er efter måneders og års intensiv kamp med mange mennesker involveret.

Vi skal her forsøge at forklare lidt om, hvad der gør det så svært. – Og da vi får en del spørgsmål om hvad er asyl og hvad er humanitær opholdstilladelse, og hvor kommer Udlændingestyrelsen ind, og hvor gør flygtningenævnet, og hvad gør Ministeriet for Flygtninge, så vil vi benytte lejligheden til at forklare det her.

Udlændingestyrelsen og flygtningenævnet behandler ansøgninger om asyl. Ministeriet for Flygtninge ansøger om opholdstilladelse af humanitære grunde. Asyl gives, hvis enten Udlændingestyrelsen eller flygtningenævnet **mener**, at asylansøgeren i sit hjemland er i risiko for at blive udsat for umenneskelige overgreb, enten af myndigheder eller bestemte grupper i hjemlandet.

Humanitær opholdstilladelse gives til nogle af de asylsøgere, der lider af alvorlig sygdom, og som hjemlandet ikke har kapacitet til at give sygdomsbehandling. Ved humanitær opholdstilladelse

Støttekredsen for Flygtninge i Fare Årsberetning for 2005

tages risikoen for forfølgelse i hjemlandet ikke i betragtning, kun sygdom til sammen med muligheder for behandling – og kun i nogle tilfælde.

Asyl får man som nævnt, hvis enten Udlændingestyrelsen eller flygtningenævnet mener at asylansøgeren vil blive udsat for umenneskelige overgreb af enten myndigheder eller bestemte grupper i sit hjemland. Udlændingestyrelsen vurderer først, mener Udlændingestyrelsen ikke at asylansøgeren bør have asyl, har asylansøgeren ret til at få sin sag vurderet af flygtningenævnet. Indtil nu virker det jo meget tilforladeligt. Men læg mærke til ordene i forbindelse med forfølgelse: "hjemlands myndigheder", "bestemte grupper", og ordet "mener".

En asylsøger kan være nok så meget i risiko, kan nok så meget sandsynliggøre denne risiko. Om den pågældende skal have asyl afgøres ikke ud fra den risiko asylsøgeren er i, i sit hjemland, men ud fra hvem der forfølger. I Somalia er der eksempelvis ingen myndigheder, ingen regering og der har grundet borgerkrig i landet ikke været det i 15 år. Så det er altså ikke en myndighed, der forfølger somaliere. Men der er krig, og der begås tortur og mord af forskellige etniske grupper og hære, det er den stærkes ret, der hersker. Her siger nævnet oftest, at de væbnede bander er private banditter, der forfølger dig, så du kan ikke få asyl. Andre gange siger nævnet til etniske forfulgte somaliere, det kan godt være at du er etnisk forfulgt, men der er mange etniske minoriteter i Somalia, så vi afslår at give dig asyl.

Asyl i Danmark har dermed intet længere at gøre med den risiko asylsøgeren er i for at blive udsat for umenneskelige overgreb i sit hjemland, men derimod tages stilling til, hvem der udsætter ansøgeren for overgreb. Eller nævnet vurderer om ansøgerens tilfælde er enkeltstående eller om ansøgeren i sit hjemland er i samme båd som mange andre. For at sammenligne med et håndgribeligt billede, fordi vi i dag kender resultatet af en sådan politik: Det kan sammenlignes med, at jøder i 1930'erne blev tvangsudsendt til Tyskland, ud fra det syn, at de flygtende jo var i samme båd som alle dem, det ikke lykkedes at flygte. Selvom man kunne se båden synke, så havde alle at blive i den båd og synke med. Det er nøjagtigt samme holdning og politik i dag.

Asylsøgere, der har fået afslag på asyl, og som ikke lider af sygdom, der kan give humanitær opholdstilladelse, vil normalt her efter blive tvangsudsendt af Danmark, hvis ikke de vælger at rejse frivilligt, hvad de færreste gør. Hvad angår somaliere og irakere, siger FN det er forbundet med stor risiko for de fleste asylsøgere fra disse lande at vende tilbage. Hvis ikke FN blokerede, ville Danmark tvangsudsende afviste flygtninge fra disse lande. Tvangsudsendte Danmark flygtningene stik imod FNs anvisninger og advarsler, så ville Danmark komme i en alvorlig klemme for brud på internationale aftaler. Det er der Danmark så i stedet lægger forskellige former for pression på flygtningene i et forsøg på at gøre livet så surt for dem, så de ikke kan holde ud at være i Danmark. Flygtningene bor i udsendelseslejre i årevis, og er underlagt forskellige restriktioner. Men det er jo sådan at mennesket har en overlevelsesdrift. I hjemlandet er de i risiko for tortur, kidnapning, og drab, så uanset hvor meget pression Danmark lægger på dem, og egentlig bruger enorme summer på at udøve denne pression, så klamrer flygtningene sig til livet. Hellere et surt liv under pression i Danmark, end at blive udsat for tortur, for voldtægt, for kidnapning, og at se sine børn blive slået ihjel eller at selv blive slået ihjel. Også selvom at mange af flygtningene i Danmark selv ender med at miste livsmodet under pressionen for at få dem ud.

Lider en asylsøger af alvorlig behandlingskrævende sygdom eller handicap, kan den pågældende måske opnå humanitær opholdstilladelse. Som det ene gælder, at der i hjemlandet ikke findes behandlingsmuligheder, og som det andet at sygdommen eller handicapet forværres væsentligt ved manglende behandling. Begge disse kriterier skal være opfyldt. Det betød eksempelvis at en iransk journalist og torturoffer fik afslag, selvom hun er alvorligt handicappet i sin ryg og af smerter efter den tortur, som hun har været udsat for. I lægens erklæring står, at man ikke kan fjerne

Støttekredsen for Flygtninge i Fare Årsberetning for 2005

stivheden i hendes ryg med behandling, og at smertebehandling er den eneste mulighed, der er tilbage for at hjælpe kvinden. Ministeriet gav afslag, fordi kvindens rygskaade ikke vil blive forværret ved tilbagevenden til Iran, og smertebehandling mener ministeriet at hun kan modtage der. Kvinden her har af flygtningenævnet også fået afslag på asyl, flygtningenævnet mener at kvinden ikke er i risiko for at blive udsat for arrestation eller tortur igen. Forsøger vi at klage over Nævnets afgørelse til ministeriet og påpege at kvinden er i risiko, vil Ministeriet sende klagen videre til nævnet, og bede dem om at behandle den, fordi klagen omhandler risikoen for forfølgelse, og det tager ministeriet ikke stilling til.

Alvorlig behandlingskrævende sygdom, som asylsøgeren ikke har mulighed for at få behandlet i hjemlandet, og som forværres uden behandling, giver ikke i alle tilfælde ret til opholdstilladelse. Det er embedsmænd i ministeriet og ikke læger, der vurderer, hvad der skal betragtes som alvorlig sygdom. En fremskreden behandlingskrævende diabetes II, hvor ansøgeren endnu ikke har behov for insulin, skønner ministeriet eksempelvis ikke som alvorlig sygdom, eller noget der kan udvikle sig til alvorlig sygdom, når den sygdomsramte i hjemlandet eksempelvis grundet krig ikke kan overholde kostregler eller få den nødvendige medicin for at sygdommen ikke skal forværres og udvikle sig til insulinkrævende diabetes.

En multihandicappet armensk dreng, som har behov for medicinsk behandling fandt ministeriet heller ikke, at der ville være noget problem med at sende tilbage til Armenien, hvor han ikke kunne få medicin, mad eller tag over hovedet. Her spurgte ministeriet de armenske myndigheder om drengen kunne få den nødvendige behandling. Armenien vil gerne optræde udadtil som på højde med de europæiske lande, og bedyrede at drengen ville få det som blommen i et æg. Et støttekredsmedlem gik til Læger uden Grænser, som arbejder i Armenien, og deres udsendte kunne oplyse, at der ikke er et ordentligt fungerende sundhedssystem eller et socialt system i Armenien, og at drengen og hans familie ved en tilbagevenden næppe ville overleve ret længe. Drengen og hans medfulgte familie fik humanitær opholdstilladelse, men ikke derfor. De fik det, fordi at drengens tidligere velfungerende søster endte med at blive stang psykotisk, og at Læger Uden Grænser kunne oplyse om, at Armenien ikke er i stand til at behandle psykiatriske patienter.

Humanitær opholdstilladelse kan nogle gange opnås, hvis asylsøgeren lider af langvarige tilbagevendende psykoser, og igen under forudsætning af, at der ikke findes behandlingsmuligheder i hjemlandet. Men opholdstilladelsen gives sjældent uden en lang og sej kamp, og uden at der forinden er givet 3 – 4 afslag på ansøgningen. Undervejs sendes lægejournaler ind til Ministeriet, stakkevis af lægejournaler og lægeerklæringer, og som månederne går, nye stakke, og månederne går igen, og enten kommer der et afslag og i bedste fald ingen reaktion, og man sender nye stakke, og normalt vil ministeriet så sende en ambassadeudtalelse, der fortæller at det hele er så nemt, velfungerende og billigt i hjemlandet. Så finder man rapporter frem fra Menneskerettigheds- og hjælpeorganisationer, der har fået væsentlige flere detaljer med end Danmarks ambassader og konsulater, og oplyser om dem til Ministeriet, om end ministeriet udmærket kender rapporterne selv, eller burde kende dem. Så går der igen måneder og man sender rykkere og nye stakke med lægeoplysninger, der er kommet til siden sidst. Børn der lider under forældrenes sygdom tager ministeriet ikke automatisk hensyn til, så dem gør man også opmærksom på, i bedste fald kommer der efterhånden en humanitær opholdstilladelse. Ofte kommer der ingen reaktion, og man må videre til Folketingets udlændingeudvalg og medier. – Og nogle gange kommer der skred i sagen, hvis en journalist ringer op, har vi bemærket, sådan så lige før at en rigtig pinlig sag for ministeriet er på vej ud i TV kommer der en opholdstilladelse.

Det mest groteske ved at gå ind og kæmpe en sag individuelt er at det sker på totalt surrealistiske præmisser. Fordi, vi ved ansøgning om humanitær opholdstilladelse er nødt til at lade som om, at hverken den syge eller raske personer fra asylsøgerens hjemland er i risiko for at blive udsat for overgreb. Risiko for forfølgelse hører jo under flygtningenævnets vurdering. Kommer man i en

Støttekredsen for Flygtninge i Fare Årsberetning for 2005

ansøgning om humanitær opholdstilladelse ind på forfølgelsesproblemet, siger ministeriet, det er ikke vores område, og sender den videre til Flygtningenævnet som en anmodning om genoptagelse af asylsagen. Men da flygtningenævnet jo allerede en gang har vurderet, at den forfølgelse ansøgeren udsættes for i hjemlandet ikke giver ret til asyl, så afslår flygtningenævnet igen.

Derfor må vi, når vi ser en mulighed for at opnå humanitær opholdstilladelse for en syg, holde os til, at det kun er farligt for asylsøgerne at vende hjem fordi de er syge og ikke kan behandles i hjemlandet, så har de i det mindste en lille chance for at opnå opholdstilladelse af humanitære grunde. Men vi er på denne måde samtidig tvunget til at agitere som om at alt ellers ånder fred og idyl i hjemlandet, og dermed bekræfte et falsk billede af forholdene i asylsøgernes hjemlande.

Vi søger alligevel humanitære opholdstilladelser for syge i det omfang vi kan nå det, og især når der er små børn, der lider under forældrenes psykiske lidelser, eller når børnene selv er syge. Vi er involveret i et par sager med alvorligt syge børn, her er der heldigvis også en advokat på, men sagerne trækker ud og trækker ud, og imens er forældrene blevet syge af bekymring for deres børns liv.

Meget sjældent forsøger vi en asylsag genoptaget i Flygtningenævnet. Vi har faktisk i 2004 søgt en sag genoptaget, en sag vi for nylig også har indklaget til den europæiske Menneskerettigheds Domstol, for Flygtningenævnet har tilsyneladende besluttet at lade klagen over den første afgørelse ligge ubesvaret hen. Der kommer ingen reaktion. Imens er kvinden og hendes to små børn hensat til at opholde sig i danske flygtningelejre. Det drejer sig om en somalisk kvinde, som Udlændingestyrelsen og flygtningenævnet i 2003 fandt berettiget til asyl, men dømte til tvangsudsendelse til USA, fordi kvinden på det tidspunkt havde en somalisk ægtefælle med ophold derovre.

Kvinden har aldrig været i USA, og ser man på danske krav til tilknytningsforhold for at en ægtefælle kan få ophold i Danmark, så gør det dommen endnu mere grotesk, for selvfølgelig kan Danmark ikke bestemme, hvem USA skal give opholdstilladelse. Kvinden og hendes ægtefælle har siden brudt med hinanden.

3. Intern aktivitet og organisering

3A: Mungo Park teatertur: - et særarrangement for Støttekredsens medlemmer:

Teatret Mungo Park i Allerød har et teaterstykke undervejs om mysteriet Sandholm. Gerd var hurtig og tog kontakt til Mungo Park og fortalte om Støttekredsen for Flygtninge i Fare.

Mungo Park har tilbudt os at lave et særarrangement for Støttekredsens medlemmer torsdag d. 18. maj til billetpris på 120 kr. incl. et glas vin (normalpris for billetter er 165 kr.)

Vi håber at rigtigt mange har lyst og kan deltage. Både på grund af stykket og fordi det kunne være rart bare at møde hinanden under lidt uformelle former, og alligevel om en fælles interesse.

3B: Et hjertesuk – om ressourcer

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Årsberetning for 2005

Udover asylsøgerne kræver stigende medlemstal og den stigende interesse for flygtninges ve og vel også en større organisering, for at kunne bruge de ressourcer, der kommer til. Flere Støttekredsmedlemmer har nemlig tilbudt deres hjælp og forsøger at hjælpe, hvor vi ikke har haft tid til at give dem ordentlig introduktion, så de kunne komme videre med det de har påtaget sig.

Det er nemlig ikke kun henvendelser fra flere asylsøgere, der beslaglægger meget tid, og især Monas tid: Hun får mange henvendelser fra forskellige velmenende folk, der beder hende om, at komme ud og holde oplæg til et offentligt møde, og nogle gange om at være medarrangør af høringer og møder og workshops. Hun er selvfølgelig glad for invitationer, men har nogle gange måttet konstatere, at dem der inviterer, allerede inden de kontakter hende har disponeret over hendes tid og tilstedeværelse, og derfor har svært ved at acceptere et "nej".

Andre beder hende lige hjælpe dem med at skrive en artikel, andre igen har skrevet og ringer og begynder at læse op af den artikel eller et læserbrev, de lige har skrevet og gerne lige vil have korrektur på. På alle tider af døgnet og på alle ugens dage. Andre igen ringer og tilbyder deres hjælp, og vil gerne mødes og have en snak om, hvor de kan hjælpe, og under mødet eller umiddelbart efter viser det sig så, at det egentlige mål ikke var at hjælpe med vores arbejde, men at få Monas hjælp til gennemførslen af et projekt eller en ide, de selv havde i tankerne. Der til kommer af og til journalister, der ringer og beder hende om at skaffe en flygtning med den ene eller anden baggrund til et interview om en bestemt problemstilling, og helst flere, og helst inden i morgen. Velmenende journalister og helt klart relevante problemstillinger alle sammen, men:

Døgnet har kun 24 timer også for Mona. Det er vores fritid vi bruger, og i forvejen bruger Mona alt, hvad hun kan afse af tid til arbejdet for asylsøgerne og projekter vi selv har i gang. Det er derfor hun har kontakt, og det er derfor hun har den viden som vi har, og det er derfor hun kan holde den ved lige.

Mona og også os andre besvarer meget gerne et spørgsmål i telefonen i det omfang vi kan, uanset hvem der spørger. Men ingen af os synes, at det er i orden at blive ringet op på alle tider af døgnet, med mindre det er nogen vi har en aftale med, at de godt kan ringe på lidt utraditionelle tidspunkter.

Vi læser også alle gerne korrektur på et læserindlæg igennem af og til, hvis vi får det på mail, og kan tage det ind imellem noget andet, når der er en stund på et eller andet tidspunkt. Det er ikke noget vi kan gøre over telefonen, og heller ikke Mona en lørdag formiddag midt i rengøringen eller hvad det nu var, hvor hun bliver ringet op, og en stemme begynder at læse og spørge "kan jeg godt skrive det?"

At ringe rundt til flygtninge, og bede dem om at stille op til interview kræver også tid, for det er ikke bare at ringe op, og afgive en ordre. Som alle andre mennesker, vil de vide, hvad det er man beder dem om at træde offentligt frem med, har brug for at tænke over, om de vil og kan. Og som alle andre mennesker har de krav på, at vi ikke bare udleverer deres telefonnumre, hvilket nogle journalister beder om, når Mona eller en anden af os ikke har tid til at ringe for rundt for dem. Det kræver nogle gange en del tid og mange ord at forklare.

Vi ved godt at der er mange flere der ikke gør sådan som beskrevet ovenfor, end dem der gør. Men den lille del føles stor, og vi vil gerne forebygge at den bliver større. Så det er derfor, at vi tager det op i beretningen. med en appel om at tænke over, at kræfter der trækkes fra os på den måde som beskrevet oven for, er kræfter der tages fra vores arbejde for flygtninge.

Slut med at sukke.

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Årsberetning for 2005

3C. Organiseringsplaner

Vi er blevet hårdere med at sige fra, vil man absolut have møde med os for at snakke om asylsøgere, eller noget andet så må man hoppe med på arbejdet, enten når vi tager ud i lejrene eller hvad det nu er, og snakke undervejs. Vi har aldrig været en mødeklub – for mødernes skyld. Det skal dog ikke forstås som et "enten – eller" – men som et alting med måde. Selvfølgelig kan et oplæg være hensigtsmæssigt, et møde være nødvendigt, hvor man lægger planer, men vi vil længere ud end til dem der er enige med os og kender forholdene. Det er alle de uvidende om afvisningspolitikens konsekvenser for flygtninge, vi vil have fat i.

Idun, der var vores telefonpasser og også meget andet måtte stoppe i begyndelsen af 2005 for også at få sit privatliv til at hænge sammen. Det kan ikke være hvem som helst som tager telefoner, det kræver at man også bruger lidt tid på at sætte sig ind i organisering og arbejdsopgaver. Men nu er der altså en der både sætter sig ind i og har meldt sig under fanen til at overtage denne funktion. Guggi er nyt medlem, og professionel gøgler, og har allerede været med i Sandholm og Avnstrup og kikke og hilse på, og gøglet for børnene i Sandholm. Så Guggi kommer vi alle til at høre og mærke mere til.

Involvering eller føring af en enkelt sag kræver ofte at 3 – 4 personer går ind og arbejder intensivt i mange måneder, ofte også at medlemmer og medier reagerer. Vi har i bestyrelsen derfor besluttet at gå ind i færre individuelle sager og holde fast i vores egentlige strategi, at rejse sagerne kollektivt ud fra en samlet gennemgang og dokumentation. Det bliver ikke sådan at vi aldrig rejser en enkeltsag, men der er brug for at gøre op med hele afvisningspolitikken og det uigennemsigtige. Afvisningspolitikken er en politisk beslutning. Officielt begrundet i, at flygtningene ikke er forfulgte i hjemlandet. Vi kan hjælpe mange flere ved at blive færdige med den samlede dokumentation om den uofficielle side. Vi skal i snarlig fremtid mødes med nogle advokater, vi samarbejder med og finde ud af hvordan vi i fællesskab kan få sagerne rejst.

4. Til slut også en stor tak.

Vi har i beretningen været inde om vores arbejde og problemer i arbejdet. Vi vil gerne slutte beretningen for 2005 positivt, med en stor tak til alle jer, der i løbet af året har bidraget med små og store tilskud, hvilket har gjort det muligt for os at realisere nogle af vores mange visioner, og at holde et højt aktivitetsniveau. En tak til alle medlemmer for bidrag.

En særskilt tak til Enkefru Plums fond, Hagens fond, Græsrodsfonden, Otto og Gerda Bings Mindelegat, Hotelejer Andreas Harboes fond, Ellen Hørups fond, Aase og Einar Danielsens Fond, Lannungs fond, Susie og Peter Robinsons Fond, Landsforeningen af Socialpædagoger og Snedker- og Tømrerforbundet.

Vi kan ikke lade være med også at sende en særlig tak til Gerd, der til sin runde fødselsdag ønskede sig støttebidrag til Flygtninge i Fare, og således fik vi også fødselsdag. Tusind tusind tak Gerd.

Sidst men ikke mindst i takkerækken også en tak til alle, der yder en aktiv arbejdsindsats i Støttekredsen.

Med venlig hilsen

bestyrelsen

Støttekredsen for Flygtninge i Fare
Årsberetning for 2005